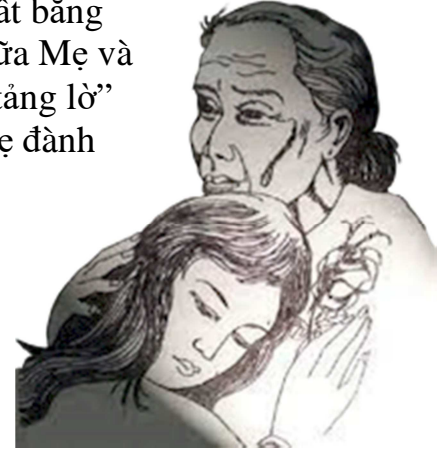

CÂU CHUYỆN ĐỨT NGANG

Kính tặng những người Mẹ “đơn cô”

Đời sinh viên vốn rất khó khăn và vất vả, thế mà Giáng Thu lại phải theo học một ngành mà nàng không thích. Riêng Lê Chi – em của Giáng Thu – rất bằng lòng với cuộc sống hiện tại; vì, sau những dằng co dữ dội giữa Mẹ và nàng, nàng đã theo học phân khoa nàng thích; cũng sau sự “tảng lờ” của nàng về những bài luận lý “xưa như trái đất” của Mẹ, Mẹ đành làm ngơ khi nàng có bạn trai – Trục, học bên Nha Khoa.

Thình thoảng, vào những chiều chủ nhật, sau khi Mẹ đi làm, Giáng Thu tâm sự với em. Những lời phàn nàn, than thở của chị làm cho Lê Chi xúc động, cảm thấy thương chị nhiều hơn, nhưng không biết khuyên giải bằng cách nào, đành hỏi:

–Tại sao chị không nói thẳng với Mẹ?

–Nói làm sao được khi mà Mẹ hy sinh tất cả cho chị em mình? Ước vọng duy nhất của Mẹ là chị phải trở thành M.D.

–Ước vọng của Mẹ là của Mẹ. Cuộc đời và sự nghiệp của chị là của chị. Sau này Mẹ không thể sống cho cuộc đời của chị.

–Sống trên đời không phải mình chỉ biết thực hiện những điều mình thích mà mình phải dung hòa giữa mình và những người liên hệ. Như Mẹ đó, nếu Mẹ chỉ muốn làm những điều Mẹ thích, ai nuôi chị em mình?

–Tại sao chị có thể biết Mẹ không thích những điều Mẹ đang làm? Em nghĩ Mẹ phải bằng lòng, vui thích thì Mẹ mới chịu khó như vậy chứ!

–Em không thấy vấn đề chị đưa ra à? Mẹ đưa chị em mình vượt biển sang đây lúc Mẹ chưa được 30 tuổi. Có người phụ nữ nào ở tuổi đó mà không thích được một người đàn ông yêu thương, chăm sóc? Có người phụ nữ nào với trình độ học vấn như Mẹ bỗng nhiên thích trở thành bà bán hàng tạp hóa ở xứ này?

–Ai bắt Mẹ phải như vậy? Nếu Mẹ thích lấy chồng thì Mẹ lấy chồng; Mẹ không thích làm việc bán hàng thì Mẹ xin việc khác. Việc bán hàng tạp hóa ở Mỹ không tốt hơn thời

Mẹ lam lũ ở kinh tế mới sao? Ai cũng chỉ có một đời để sống; vậy thì hãy sống thế nào cho mình vui sướng và hạnh phúc.

–Không ai bắt Mẹ, nhưng lòng thương con khiến Mẹ phải hy sinh hạnh phúc riêng của Mẹ. Nếu Mẹ sống đúng theo quan niệm của em thì – sau khi Ba vượt biển trước, rồi lập gia đình khác – chị em mình đành chịu đói khổ ở vùng kinh tế mới Đồng Bò chứ làm thế nào vượt biển sang đây để được học đến đại học?

–Mẹ sinh ra mình, Mẹ phải lo cho mình. Đó là luật!

–Luật chỉ bảo vệ trẻ con khỏi bị hành hạ chứ luật đâu có buộc Cha Mẹ phải lo cho con được sung sướng, hạnh phúc và cho con theo học đại học. Em thấy nhiều gia đình Mỹ “phủ tay” sau khi con học xong trung học hay không?

Lệ Chi đưa ra một nhận xét rất bất ngờ:

–Thật ra cho con theo học đại học chưa hẳn là ý Cha Mẹ mong con vui sướng, hạnh phúc mà chính vì sự ích kỷ, sự phô trương, tự mãn của Cha Mẹ.

Giáng Thu giật mình, nhìn thẳng vào mắt em. Trong mắt Lệ Chi, Giáng Thu có thể thấy được sự chân thật, ngay thẳng cho nên nàng có vẻ hoảng sợ, tưởng như Lệ Chi đã đọc hoặc nói hộ ý tưởng của nàng. Một thoáng thôi, Giáng Thu hỏi:

–Tại sao em nghĩ như vậy?

–Chị thử lắng nghe những mẫu đối thoại của các bậc Cha Mẹ người Việt thì chị biết. Họ chỉ cố đốc thúc cho con của họ chen cho được vào các trường đại học danh tiếng để họ “lên mặt” với bạn hữu mỗi khi có dịp. Họ không cần biết trong các trường đại học danh tiếng như thế con của họ phải “vấy vùng” như thế nào; thân kinh của con họ phải căng thẳng đến mức nào; sức chịu đựng của con họ phải dai dẳng đến đâu để có thể đối đầu được với sự ganh đua của những sinh viên chọn lọc đó! Có người, con của họ không phải là bác sĩ hay luật sư nhưng gặp ai họ cũng cố tình khoe con của họ là bác sĩ/luật sư! Họ làm như xã hội loài người chỉ có bằng bác sĩ/luật sư mới có giá trị!

Sau một lúc cúi mặt lặng thinh như ngẫm đồng ý với nhận xét của em, Giáng Thu đáp:

–Chị không nghĩ Mẹ như vậy; vì Mẹ ít nói lại rất ít giao thiệp.

–Có thể Mẹ không giống như những người Việt Nam mà em đã đề cập; nhưng nhận xét của em là nhận xét chung. A, chị biết Trục nói gì với em không?

Giáng Thu ngược mắt nhìn em, chờ đợi. Lệ Chi tiếp:

–Trực bảo sau những lần thực tập, Trực không muốn ăn uống gì cả! Thấy ai nhỏ bãi nước bọt mình đã gớm rồi; thế mà Trực phải nhìn vào trong miệng, nạy răng người ta, đủ thứ mùi hôi, tối nằm ngủ thấy ác mộng; nhưng Trực vẫn cố gắng học ngành Nha để Bố Mẹ được vui lòng! Thế mà có bao giờ Bố Mẹ của Trực vừa ý đâu! Lúc nào Bố Mẹ của Trực cũng đem con của người khác ra so sánh rồi nói người ta có phước, con mới 23, 24 tuổi mà đã “ra” nha sĩ, bác sĩ! Bố Mẹ của Trực cứ phân bì, sao ông bà không giỏi đi học đi!

Im lặng một chốc, Giáng Thu đáp:

–Thật ra những nhận xét của em cũng không mới mẻ gì; nhưng những người con đã hấp thụ chút văn hóa Việt Nam chưa dám nói ra. Họ chưa dám nói ra với Cha Mẹ nhưng họ đã tâm sự với bạn hữu và người yêu rất nhiều. Chị có anh bạn, học trước chị hai năm, thường tỏ ra bực dọc vì phải theo học y khoa để Cha Mẹ vui lòng chứ chàng ta không thích. Thời gian thực tập, sau khi thức suốt đêm ở phòng cấp cứu, trên đường lái xe về nhà, chàng ta buồn ngủ, lạc tay lái, ulti vào gốc cây. Hai chân của chàng ta bị tê liệt!

–Ô, No!

Giọng buồn buồn, Giáng Thu bảo:

–Một lần, vô tình Mẹ nhắc là ngày cúng “thôi nôi” cho chị, chị bóc cây thuốc. Ba Mẹ tin rằng chị sẽ là cô giáo. Sau khi thuyết phục được chị vào y khoa, Mẹ bảo, Mẹ và họ hàng ai cũng vui mừng, hãnh diện về chị; đâu ai cần biết chị nghĩ gì và ước mơ gì!

–Có phải chuyện cúng “thôi nôi” ám ảnh chị hay không?

Giáng Thu lại lắc đầu, im lặng. Một chốc sau, Giáng Thu nói ra nỗi niềm của nàng:

–Không. Từ những ngày Mẹ chưa nhắc chuyện cúng “thôi nôi” chị cũng đã cảm thấy sợ xác chết và vi trùng. Lòng chị bắt nhẫn khi thấy xác người được gấn ống thờ, ống cho thức ăn thức uống vào miệng, ống “ị”, ống “tè”, v.v. Chị nghĩ đó không còn là đời sống mà đó chỉ là sự đày đọa xác người!

–Lạ nhỉ! Em tưởng khi thấy rõ sự đau đớn của con người, chị sẽ hăng hái bước vào con đường y khoa để xoa dịu vết thương cho nhân loại chứ!

–Từ bé chị cũng nghĩ như vậy; nhưng khi bước vào thế giới y khoa chị lại thấy khác.

–Qua những gì chị bộc lộ, em ngại chị sẽ bỏ dở; nếu bỏ dở cũng uổng vì chị đã đi gần hết đoạn đường rồi.

–Mẹ “chăn” chị kỹ quá, bỏ sao được!

–Dù sao thì đó cũng là sự bất công!

–Em thấy đó, đi học, chị phải trực diện với những gì mà người đời ghê sợ, như máu, xác chết và vi trùng, v.v. Về nhà, ít khi chị gặp Mẹ, ít khi chị gặp em. Thỉnh thoảng có chàng nào mời chị đi chơi, Mẹ nói bóng gió xa xôi và so sánh thời Mẹ mới lớn và chị bây giờ! Mẹ lại đem phong tục tập quán Việt Nam ra giảng cho chị khiến chị cảm thấy như “date” là một trọng tội!

–Mẹ hành xử với chị như vậy vì chị không dám nói ra những gì chị nghĩ. Chị phải nói ra để Mẹ hiểu chị cần gì, muốn gì; nếu không, Mẹ sẽ bắt chị sống theo ý của Mẹ.

–Đôi khi tình thương cũng đọa đày con người nhiều lắm, em biết không?

Nói xong Giáng Thu lại lắc đầu, tiếp:

–Không biết cuộc đời của chị sau này ra sao chứ từ ngày xong dự bị y khoa đến bây giờ chị cảm thấy như chị đang “vùng vẫy” trong một vũng lầy!

–Sao lại thảm nã đến như vậy, chị?

–Chị được vào một trường mà đa số sinh viên được tuyển chọn với tiêu chuẩn cao. Vì tự ái cá nhân, vì tự ái dân tộc, chị phải chứng tỏ chị là một trong những sinh viên ưu tú của trường. Thế là “stress”!

–Cũng không còn bao lâu nữa, thôi, chị cố gắng lên, nha chị!

–Ra trường rồi làm gì? Không phải bác sĩ nào cũng “hái” ra tiền. Mà cuộc đời này đâu phải có tiền là có hạnh phúc! Em thấy có bao nhiêu người Việt đến văn phòng bác sĩ người Việt?

–Tại sao?

–Tại vì, trong khi bác sĩ ngoại quốc nghĩ rằng – đối với họ – bệnh nhân là quan trọng; bệnh nhân đem lợi nhuận đến cho họ. Họ cư xử và khám bệnh cho bệnh nhân với cả tâm lòng. Còn bác sĩ người Việt cứ nghĩ giống như Bố Mẹ họ đã nghĩ: Bác sĩ là “ghê gớm” lắm, bệnh nhân cần họ chứ họ đâu cần bệnh nhân. Họ là bác sĩ chó giỡn sao! Sau khi chị ra trường thì Mẹ – cũng giống các bà Mẹ khác – sẽ thúc chị lập gia đình; vì, theo quan niệm Á Đông, chị không còn trẻ nữa! Rồi làm vợ, làm Mẹ, v.v. Cuộc đời của chị có khoảng thời gian nào vô tư để sống cho chị hay không?

Cả hai cùng im lặng. Lê Chi không ngờ nàng “khám phá” ra những điều đáng thương nơi người chị duy nhất của nàng. Giáng Thu chợt nhận ra tối hôm qua về muộn, nàng đã để

quên kính cận trên piano. Giáng Thu bước đến piano với dụng ý sẽ lấy cặp kính nhưng bất chợt Lệ Chi reo lên:

–Chị Giáng Thu! Chị biết bao lâu rồi chị không hề “đụng” đến phím đàn không?

Giáng Thu nhìn em bằng ánh mắt buồn buồn. Lệ Chi tiếp:

–Đàn đi, chị! Đàn cho vui.

Giáng Thu ngồi vào ghế, mở nắp đàn, đôi tay lướt nhẹ trên phím đàn với dòng nhạc chợt đến trong hồn. Lắng hồn trong dòng nhạc êm đềm, thiết tha từ mười ngón tay của chị, Lệ Chi tự trách, tưởng “xúi” chị đàn cho vui, nào ngờ... Với dụng ý muốn chị đàn những nhạc khúc vui, Lệ Chi với tay lấy tập nhạc ngoại quốc. Chưa kịp để tập nhạc trên piano cho chị, Lệ Chi chợt nhận ra tiếng hát buồn buồn của Giáng Thu:

*“Lòng Mẹ bao la như biển thái bình dạt dào.
Tình Mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào.
Lời Mẹ êm ái như đồng lúa chiều rì rào...” (1)*

Lệ Chi cảm thấy nặng lòng! Piano này là món quà đầu tiên và đắt tiền nhất trên xứ Mỹ mà Mẹ đã mua – trả góp – để tặng hai con. Chị em Lệ Chi cứ ngăn Mẹ đừng mua “piano à queue” vì giá quá đắt và nhà nghèo không có chỗ tương xứng cho piano này; nhưng Mẹ bảo:

–Cái đẹp thì ở đâu cũng đẹp. Cũng là piano, nhưng piano ‘có đuôi’, âm thanh tuyệt hơn nhiều. Lúc nào Mẹ cũng chỉ muốn tặng hai con những gì tốt đẹp nhất mà Mẹ có.

Nhớ đến đây, Lệ Chi âm thầm quẹt nước mắt.

Trong khi Lệ Chi quẹt nước mắt, Giáng Thu lại cố nén cảm xúc vì hình ảnh của Mẹ ở kinh tế mới lại hiện về. Mẹ gánh nước. Mẹ ngồi quạt than, nướng bánh tráng và bắp, bán. Mẹ phụ bán cơm ở bến xe đò. Ban đêm Mẹ dạy hai con – và các em bé quanh xóm – học văn hóa và tiếng Anh, v.v. Công ơn của Mẹ còn nhiều nhưng bản nhạc đến đoạn cuối. Giáng Thu cúi mặt, đưa ngón tay thấm nước mắt rồi ngẩng nhìn em. Thấy mắt Lệ Chi cũng sưng nước, Giáng Thu đứng lên, dang đôi tay, chị em “hug” nhau. Vừa đi xuống bếp với em để tìm thức ăn trưa, Giáng Thu vừa hỏi:

–Nè, còn chuyện em với Trục tới đâu rồi?

–Cũng vậy thôi.

–Em và Trục tính gì thì tính nhanh đi. Hai người “bồ bịch” cũng lâu rồi, để lâu em bị mang tiếng.

–Tại sao em bị mang tiếng mà Mẹ và chị cứ lo? Bộ hai người yêu nhau là xấu xa lắm hay sao? Nếu xấu xa tại sao con trai không ngại mang tiếng mà chỉ ngại cho con gái?

–Dư luận người Việt thường tha thứ, dễ dãi với đàn ông, con trai nhưng lại rất khắt khe với đàn bà, con gái. Hai người yêu nhau trong sạch thì không có gì xấu; nhưng nếu tình yêu đổ vỡ, cô gái bị mang tiếng. Mẹ “nhòì” vào đầu chị như vậy và cũng vì chương trình học của chị nặng nề quá cho nên chị chưa dám có bạn trai.

–Thế thì buồn quá!

–Em nghĩ xem, có chàng nào chịu được cảnh mấy ngày mới điện thoại thăm nhau; cả tháng mới gặp nhau một lần – vì chị bù đầu với sách vở/máu/xác người!

–Nghĩ cũng lạ, người Mỹ, hể con của họ đến 13, 14 tuổi mà chưa có bạn trai là họ quýnh lên, sợ nó bị bệnh bất thường; còn người Việt thì ngược lại!

Vào nhà, thấy Mẹ ngồi cắt móng tay, Lê Chi nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để thừa chuyện với Mẹ về Giáng Thu. Nhưng khi Lê Chi vừa mở đầu câu chuyện, Mẹ vội gạt đi:

–Con còn nhỏ, biết gì mà nói (?!). Giáng Thu không bao giờ nghĩ như vậy đâu. Giáng Thu hiểu rằng những gì Mẹ muốn cho các con làm là vì Mẹ muốn các con có một tương lai tốt đẹp.

–Làm thế nào Mẹ có thể quả quyết được rằng ý muốn của Mẹ sẽ đưa các con đến một tương lai tốt đẹp? Cho dù tương lai có tốt đẹp thì làm thế nào Mẹ biết chúng con có hạnh phúc với cuộc sống do Mẹ áp đặt hay không?

–Tại sao không? Khi con có bằng cấp cao, có địa vị xã hội, có tiền là con có hạnh phúc.

–Không đúng như vậy đâu, Mẹ!

–Con lại sắp sửa tranh luận với Mẹ nữa, phải không? Chỉ có hai đứa con thôi mà một đứa thì hiền lành, hiếu thảo còn một đứa thì cứ lý sự, ngang bướng, chịu hết nổi! Đồ bất hiếu!

Vì Mẹ không chêm nhiều tiếng Anh, Lê Chi không hiểu tại sao Mẹ nổi giận:

–”Bat hieu” là gì mà Mẹ cứ nói với con hoài vậy?

–Bất hiếu là không biết thương, không biết nghe lời Cha Mẹ.

–Tại sao tiếng Việt lại có chữ “bat hui”, Mẹ?

Mẹ dậm chân, kêu “Trời!” rồi bước ra sân sau, ngồi! Lệ Chi vào phòng Giáng Thu với dụng ý nhờ chị ra hỏi Mẹ lý do nào Mẹ nổi giận; nhưng Lệ Chi ngạc nhiên khi thấy khăn trải giường vẫn thẳng băng. Thì ra tối hôm qua chị không về. Biết chị phải trực ở bệnh viện, Lệ Chi thở dài nhớ những lần chị em đang ăn tối hoặc chị em đang đàn hát bên nhau, điện thoại của chị reng. Trả lời điện thoại xong, chị thở dài, than:

–Sau này đang cho con bú mà bệnh viện gọi là cũng phải bỏ con mà đi!

Khi nào nghe chị than, Lệ Chi cũng nhìn chị bằng ánh mắt tràn đầy xót xa!

Ra khỏi phòng của Giáng Thu, thấy Trục đang đứng nói chuyện với Mẹ nơi sân sau, Lệ Chi bước ra. Trục và Lệ Chi cùng cười, nói “Hi!” rồi Lệ Chi ra dấu cho Trục vào nhà. Mẹ bước theo.

Từ ngày quen Trục, Lệ Chi để ý, dường như Mẹ cố ý quanh quẩn bên nàng và Trục mỗi khi Trục đến nhà. Trục không bận tâm nhưng Lệ Chi lại khó chịu vì nàng nghĩ Mẹ không tin tưởng nàng và Trục. Mẹ muốn kiểm soát. Mẹ xâm phạm những điều riêng tư của nàng. Lệ Chi nhớ, lần đầu tiên khi nàng giới thiệu Trục với Mẹ, Mẹ cứ hỏi dò xem Trục học hành ra sao, gia thế như thế nào, v.v. Lệ Chi bực dọc, trả lời “nhát gừng” với Mẹ làm Mẹ không vui. Lệ Chi nghĩ rằng nàng yêu Trục, tin tưởng và hiểu Trục, thế là đủ. Mặc cho Mẹ giải thích về cách thức “chọn” người yêu – theo kiểu Việt Nam... xưa – Lệ Chi nghĩ rằng đối tượng của nàng là Trục chứ nàng không “lấy cả gia đình” của Trục làm chồng thì tại sao phải “điều tra” gia đình của Trục.

Tuy Mẹ đã giải thích, nhưng sau lễ đính hôn của Trục và nàng, Lệ Chi cứ nghĩ rằng Mẹ sẽ “nói lỏng” cho “hai đứa”, nhưng không; Mẹ vẫn lẩn quẩn bên cạnh khi Trục đem DVD đến để Mẹ/Trục và nàng cùng xem.

Sau khi cho DVD vào máy, Trục đến ngồi cạnh Lệ Chi, trên ghế piano. Với dụng ý không cho Lệ Chi và Trục quá âu yếm, Mẹ bảo Lệ Chi xuống bếp lấy cho Mẹ ly nước. Khi Lệ Chi trở lên, trao ly nước cho Mẹ, Mẹ cứ hy vọng rằng Lệ Chi sẽ ngồi sang ghế “xa lông”, nhưng không! Lệ Chi ngồi vào vị trí cũ và có vẻ tựa sát vào người Trục. Thỉnh thoảng Trục và Lệ Chi âu yếm nhìn nhau, cười. Lệ Chi thấy Mẹ quay nhìn nàng với ánh mắt nghiêm khắc.

Xem hết DVD, Trục ra về. Lệ Chi đưa Trục ra “driveway”, vô tình thấy Mẹ nhìn theo Trục và nàng qua cửa sổ. Vừa trở vào phòng khách, Lệ Chi bị Mẹ cất vấn:

–Hai đứa làm cái gì kỳ vậy?

–Dạ, tụi con có làm gì đâu!

–Hai đứa mới làm đám hỏi chứ đã là vợ chồng đâu mà ngồi như vậy?

A, thì ra Mẹ không muốn Lệ Chi và Trục ngồi gần nhau. Tại sao phải đợi đến đám cưới hai người mới được tỏ ra âu yếm? Lệ Chi than thầm, Mỹ giải thích cho con cái tất cả những vấn đề thâm kín của con gái, con trai, trong khi không bao giờ Mẹ đề cập đến vấn đề thực tế này! Mẹ thường nhắc hai con là “nam nữ thọ thọ bất thân”. Hai chị em chỉ hiểu lơ mờ; Giáng Thu im lặng; Lệ Chi bật cười:

–Bên Việt Nam, muốn tránh tai họa cho con gái thì phải có những câu châm ngôn như vậy. Ở xã hội Tây phương, cũng với mục đích đó, người ta lại giải thích cho con gái về “birth control pills”!

Mẹ mở lớn mắt nhìn Lệ Chi như không ngờ nàng biết ba chữ “birth control pills”!

Vì Lệ Chi trực tính và cứng rắn cho nên môi tình đứt đoạn giữa nàng và Trục không làm nàng đau khổ nhiều như làm cho Mẹ buồn! Điều Lệ Chi không thể hiểu được là tại sao Mẹ không hề đề cập đến sự đau khổ của Lệ Chi mà Mẹ chỉ ngại là danh dự gia đình bị tổn thương:

–Đây rồi không biết làm sao ăn nói, giải thích với họ hàng, bằng hữu!

–Mẹ! Con lấy chồng cho con hay là con lấy chồng cho họ hàng, bạn hữu của Mẹ?

–Cô lấy chồng cho cô nên cô đâu coi ai ra gì! Cô chỉ biết sống cho cô. Cô thương thì mau mau làm đám hỏi; hết thương thì cắt đứt “cái rụp” để cho tôi phải mang tiếng chịu lời!

–Mẹ! Không ai mang tiếng chịu lời gì cả. Mình không lấy người này thì mình lấy người khác. Tại sao mình không sống cho mình mà mình phải sống cho dư luận? Dư luận có bao giờ đem hạnh phúc đến cho ai đâu!

–Cô nói dễ quá mà! Làm Mẹ ai cũng mong con thông suốt chứ ai muốn con mình dang dở? Sau này cô ở vào cương vị của tôi cô sẽ hiểu.

–Bây giờ Mẹ muốn con làm gì? Mẹ muốn con lấy Trục để chịu khổ cả đời hay sao?

–Mẹ không bắt con phải hành xử như vậy. Mẹ chỉ muốn con phân tích xem Trục có những điểm nào tốt, bao nhiêu điểm xấu, rồi con cân nhắc xem con có thể quên được những điểm xấu của Trục để chú tâm vào những điểm tốt của Trục hay không? Nếu không có gì trầm trọng mà chỉ vì những bất đồng nho nhỏ thì hãy tha thứ cho nhau.

–Hạnh phúc và tình yêu không thể đo lường được, Mẹ à!

–Thật ra Mẹ thấy Trục cũng có nhiều điểm tốt như vui vẻ, nhiệt tình, dễ dãi, học giỏi, đẹp trai.

–Là phụ nữ Mẹ cũng hiểu rằng, người con gái, khi lấy chồng thường thương mình lấy người mình yêu. Người mình yêu có thể là một người không ra gì dưới mắt những người khác; nhưng đối với mình người ấy là số một. Khi yêu người phụ nữ mù quáng đến như vậy và người phụ nữ cũng chỉ đòi hỏi người đàn ông đó cũng nghĩ rằng nàng là số một.

Lệ Chi vừa nói ngang đây, Giáng Thu mở cửa bước vào với gương mặt bơ phờ vì thiếu ngủ. Thấy rõ sự mệt mỏi của chị, Lệ Chi chưa muốn cho chị hay về sự đổ vỡ giữa nàng và Trục. Mẹ ái ngại nhìn Giáng Thu:

–Con đi rửa mặt, Mẹ làm chút gì con ăn rồi con ngủ, nha, con!

–Thôi, con cần một chỗ nằm.

Nói xong Giáng Thu cởi giày, nằm theo lòng ghế “xa-lông” dài. Không nỡ “đuôi” Giáng Thu vào phòng, Mẹ vào phòng đem ra hai cái gối. Giáng Thu gối đầu lên một gối, nằm nghiêng mặt vào thành ghế rồi che cái gối kia lên tai. Xoay trở một chút, Giáng Thu lấy ống xem mạch nơi cổ, nhét dưới gối, rồi ngủ. Lệ Chi hỏi Mẹ:

–Mẹ chưa sửa soạn đi làm sao?

–Còn sớm, con.

Chỉ thốt được ba tiếng ấy rồi Mẹ nhìn ra sân, dáng nghĩ ngợi. Trong khi Mẹ chìm vào sự xa vắng nào đó, Lệ Chi chợt nhớ đến Trục và tự hỏi lòng xem lý do nàng dứt tình với Trục có xác đáng hay không? Cho đến lúc này, Lệ Chi cũng vẫn nghĩ rằng quyết định của nàng là một hành động sáng suốt. Bất ngờ Mẹ hỏi:

–Lệ Chi! Con có nghĩ rằng con nên suy nghĩ lại về quyết định dứt tình với Trục hay không?

–Dạ không.

–Con có thể cho Mẹ biết – tý tý thôi – về nguyên nhân sự đổ vỡ hay không?

–Thưa Mẹ, có thể những cô gái khác cho rằng con dại; vì Trục có tất cả ưu điểm bề ngoài để chinh phục phái nữ. Nhưng con chỉ cần một người yêu chứ con không cần một người lúc nào cũng muốn chứng tỏ ta đây là kẻ luôn luôn “chiến thắng” trên tình trường.

–Con có nói ý nghĩ của con cho Trục biết để Trục thay đổi hay không?

–Dạ, có. Trục đã thay đổi những khi con hiện diện bên cạnh; những khi vắng con, Trục vẫn không thay đổi; điều này làm cho con xem thường Trục. Và con không thể làm vợ một người mà con không kính trọng!

Cả hai cùng im lặng. Cuối cùng Mẹ bảo:

–Lệ Chi! Con là một thiếu nữ can đảm và nhiều nghị lực.

–Tại sao Mẹ lại nghĩ như vậy?

–Hành động dứt khoát của con đối với Trục cho Mẹ thấy điều đó. Con hơn Mẹ xa. Mẹ đã bị nhồi vào đầu mớ luân lý “tào lao” của mấy ông Tàu cho nên Mẹ khổ cả đời!

Rất ngạc nhiên khi nhận thấy quan niệm sống của Mẹ không còn quá thủ cựu nữa, Lệ Chi muốn nhân cơ hội này sẽ trình bày với Mẹ về tâm sự của Giáng Thu để Mẹ hiểu rõ lòng thương yêu vô bờ của chị dành cho Mẹ; nhưng giọng bức dọc của Giáng Thu vang lên:

–Mẹ ơi! Suốt đêm trực ở phòng cấp cứu, không chợp mắt được một giây, cho con ngủ một chút mà!

Mẹ và Lệ Chi nhìn nhau, im lặng. Câu chuyện bị đứt ngang!

ĐIỆP MỸ LINH

<https://www.diepmylinh.com>

(1) Lòng Mẹ của Y Vân

Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển